

הערת המחבר

כותב שורות אלה קיבל לאחרונה את ההודעה לה קיווה. בית המשפט הגבוה לצדק באיטליה, במושבו המאוחד בערכאה הגבוהה ביותר, קבע את העיקרון המשפטי בנושא הנדון בתאריך 16 ביולי 2008 בפסק דין מס' 19499 של השופט העליון ד"ר וינצ'נצו קרבונה והשופט המדווח ד"ר אלפונסו אמטוצ'י. פסק הדין נכלל בקוד האיטלקי, בשלמותו, לרבות סיבות והחלטות.

השופט המדווח כבר ב- 13 באפריל 1977 בגיליון מס' 1388 של כתב העת Foro Italiano, ד"ר אלפונסו אמטוצ'י ציין לטובה את מאמרו הראשון של המחבר "ייסוף מוניטארי וריבית שוק".

ההשערה שהעלה כותב שורות אלה במשך עשרות שנים במאמריו היא שהנזק הרב יותר כתוצאה ממחדל צריך להתבטא רק בהפרש בין ריבית השוק והריבית החוקית.

הסיבה היחידה שמעוררת ספקות כלשהן אצל המחבר היא השימוש בתשואה המיוחדת של אגרות החוב של המדינה במקום בתשואה הרגילה המורכבת מריביות בנקאיות על הפקדות או השקעות בהתאם להוכחה שמציע המלווה, כגון התנהגותו הרגילה.

המחבר נאמן לאמונתו לפיה יש לזהות את הנזק הרב יותר בריבית הבנקאית הגבוהה יותר על פיקדונות או השקעות, שאותו המלווה שנשא את ההפסד יצטרך להוכיח.

עם זאת, לדעת המחבר, בהיעדר הוכחות אחרות, השופט רשאי להתייחס לעיקרון השוויון ומכאן שגם לאגרות החוב הממשלתיות.

נראה כי פסיקה זו שמה קץ למחלוקת המשפטית הממושכת והבולטת ששררה באיטליה ומהווה תקדים למקרים דומים שעשויים להתעורר בארצות אחרות בעולם.

הקורא ימצא את הטקסט המלא והמקורי של פסק הדין של בית הדין הגבוה לצדק בערכאה הגבוהה ביותר מס' 19499 מיום 16.7.2008 שנכתב בשפה האיטלקית.